

РЕШЕНИЕ

№ 6829

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8844** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208- чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63 ал.1 изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Т. С. Н. срещу съдебно решение от 09.08.2021 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 134-ти състав по НАХД № 1902/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-022177/15.12.2020 г., издадено от началник група към СДВР- Отдел Пътна полиция, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба твърди неправилност на съдебното решение, тъй като не бил извършил вмененото му нарушение. Съдът постановил решението си при неизяснена фактическа установка, поради което актът бил немотивиран. Претендира да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да се реши спора по същество като отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба- СДВР- Отдел "Пътна полиция", не изпращат представител и не вземат становище.

Представителят СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен съд- София- град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С обжалваното решение на СРС е потвърдено НП, издадено срещу касатора за установено от служители на Пътна полиция нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДВП.

За да постанови решението си, районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, както и показанията на разпитания свидетел-актосъставител: Т. Н. Н., непосредствено приети от решаващия съдебен състав. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице е нарушило разпоредбата на чл.21 ал.1 от ЗДВП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по смис. на чл.219 АПК.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изцяло.

Противно на доводите на касатора, решаващият съд е събрал всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 НПК вр.чл.84 от ЗАНН. Съдът е обсъдил поотделно и в съвкупност показанията на свидетеля и е посочил, че ги приема за достоверни, кредитирайки ги като последователни и непротиворечиви, така и с останалия доказателствен материал. С оглед на изложеното, касационната инстанция не установи наличието на допуснати от СРС съществени процесуални нарушения в процеса на попълване на необходимите за изясняване на обективната истина доказателства и оценката на тяхната доказателствена стойност и сила, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното с НП лице.

Споделят се изводите на съда, че описаната в НП и установена по делото фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДВП, за което е наложено законоустановеното административно наказание. Участникът в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и

обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законното изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на разпитания свидетел-актосъставител в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. Санкционираното лице, не е ангажирало доказателства, разколебаващи авторството на деянието и подкрепящи твърдението, че не е извършил нарушението. Пред СРС на жалбоподателя му е осигурена възможност за защита, няма отказвани от съда доказателствени искания. Разпитания свидетел е потвърдил обективизираното в АУАН. В тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото производство - и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция жалбоподателят не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Безпротиворечивите свидетелски показания, удостовереното в АУАН ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно – наказателното производство, вкл. и всички останали доказателствени средства по безспорен начин установяват вменените нарушения. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

Изводите на въззивния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Относно отнетите с НП контролни точки: Разпоредбата на чл. 157, ал. 3 от ЗДвП препраща по отношение определянето максималния размер на контролните точки, тяхното отнемане и възстановяване към Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на министъра на вътрешните работи, поради което именно Наредбата се явява специален подзаконов нормативен акт, уреждащ конкретните обществени отношения и като такава се прилага пряко в предвидените от закона случаи. Константна е практиката, че отнемането на точките настъпва по силата на закона, като момента на настъпване

на правния ефект е този на влизане в сила на наказателното постановление - момента на стабилизиране на акта, с който се приема, че е налице извършено нарушение и същото е санкционирано. В наказателното постановление само се посочва конкретният брой на отнетите точки, използваният термин е „отбелязва”, т.е. само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелно наказание с наказателното постановление и не подлежи на самостоятелно обжалване. Понятието „контролни точки” е законово дефинирано - изрично е посочено, че контролните точки са средство за отчет на извършваните нарушения от водача при упражняване на вече признатото му право. Видно от законовата дефиниция на понятието, както и от систематичното място на текстовете, които регламентират контролните точки, законодателят не е вложил в тях санкционен характер - административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление /чл. 3, ал. 1 от Наредба № ІЗ-2539 от 17 декември 2012 г изд. от министерство на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание .

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 от АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визирани в чл. 348, ал. 1 от НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221 ал. 2 предл. първо АПК, във връзка с чл.63 ал.1 изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, ІV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 09.08.2021 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 134-ти състав по НАХД № 1902/2021 г
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: